

Arrest

nr. 234 625 van 30 maart 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A.-S. DENYS
Scheepsdalelaan 29
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in eigen naam en samen met X als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige dochter X, die verklaren van respectievelijk Poolse en Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 november 2019 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 14 oktober 2019 waarbij een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A.-S. DENYS, en van advocaat A. DE WILDE, die *loco* advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 december 2014 dient de eerste verzoekster, die de Poolse nationaliteit bezit, een aanvraag in van een verklaring van inschrijving als werkzoekende (bijlage 19).

Op 23 juni 2015 wordt de eerste verzoekster ingeschreven in het vreemdelingenregister en op 13 juli 2015 wordt zij in het bezit gesteld van een E-kaart. De minderjarige dochter van de verzoekster wordt in het vreemdelingenregister ingeschreven als bloedverwant in neergaande lijn van een burger van de Unie.

Met een brief van 23 september 2019 worden de verzoeksters (de eerste verzoekster en haar minderjarige dochter N. K.) uitgenodigd om recente bewijsstukken voor te leggen van de huidige economische activiteit van de eerste verzoeker of van de bestaansmiddelen. Er wordt hen tevens gevraagd om een OCMW-attest over te maken en om mee te delen of de gezinsleden enige humanitaire elementen kunnen doen gelden. Zij krijgen tevens de mogelijkheid om bewijsstukken voor te leggen betreffende de uitzonderingsvoorwaarden voorzien in artikel 42bis, §2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en om bewijzen voor te leggen van een eventuele economische activiteit of bestaansmiddelen van de echtgenoot. Deze brief werd aan de eerste verzoekster ter kennis gebracht op 26 september 2019.

Op 10 oktober 2019 maken de verzoeksters, in antwoord op de brief van 23 september 2019, een aantal stukken over.

Op 14 oktober 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de beide verzoeksters een beslissing waarbij een einde wordt gesteld aan hun recht op verblijf van meer dan drie maanden.

Het betreft de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de eerste verzoekster ter kennis gebracht op 21 oktober 2019 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN

In uitvoering van artikel 42 bis (betrokkene) en artikel 42 ter (minderjarig kind) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van

Naam: K., B. K.

Nationaliteit :Polen (Rep.)

Geboortedatum : (...) 1980

Geboorteplaats: C.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te (...) BLANKENBERGE

+ kind K. N. K. RR (...)

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als werkzoekende en verkreeg de bijlage 8 op 23.06.2015 en de E-kaart op 13.07.2015. Uit het administratief dossier blijkt dat de situatie van betrokkene echter totaal gewijzigd is.

Overeenkomstig art.42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de Minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Betrokkene werd daarom op 23.09.2019 uitgenodigd om binnen de 15 dagen na kennisname van onze brief, nieuwe documenten voor te leggen aangaande haar huidige activiteiten. Deze brief werd aan betrokkene betekend op 26.09.2019. Zij legde vervolgens volgende documenten voor: inschrijvingsbewijs VDAB dd. 03.10.2019, bewijs in- en uitschrijvingen VDAB en een attest van het OCMW dat zij geen steun ontvangt.

Uit recent nazicht van de RSZ-databank (dolsis) blijkt dat betrokkene gewerkt heeft tot 09.03.2019. Op basis van achterhaalde tewerkstelling kan het verblijfsrecht als werknemer (art.40, §4, 1ste lid, 1° van de wet van 15.12.1980) niet behouden blijven. Betrokkene kan ook geen toepassing genieten van de uitzonderingsgronden van art.42bis, §2, 2° of 3° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht als werknemer te behouden. Zij heeft immers geen volledig jaar gewerkt (art.42bis, §2, 2°) en is reeds meer dan 6 maanden werkloos (art.42bis, §2, 3°). Betrokkene dient bijgevolg beschouwd te worden als werkzoekende.

Als werkzoekende dient betrokkene, overeenkomstig art.50, §2, 3° van het KB van 08.10.1981, ten eerste aan te tonen dat zij ingeschreven is bij de VDAB of gesolliciteerd heeft en ten tweede dient zij te

bewijzen dat zij een reële kans maakt op tewerkstelling. Betrokkene toont aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken wel aan dat zij aan de eerste vereiste voldoet gezien zij ingeschreven is bij de VDAB als werkzoekende. Zij maakt aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken echter niet aannemelijk een reële kans te maken op tewerkstelling. Het is niet omdat betrokkene ingeschreven is bij de VDAB en in het verleden de kans heeft gekregen om te werken dat de mogelijkheid op tewerkstelling zich hoe dan ook in de toekomst zal herhalen. Uit het dossier blijkt zelfs niet dat betrokkene effectief op zoek is naar een job. Nergens in het dossier is enige informatie terug te vinden betreffende haar actieve zoektocht naar een job, diploma's, specifieke vaardigheden, een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure of een concreet voorstel van een werkgever of andere bewijzen die een verdere inschakeling op de Belgische arbeidsmarkt garanderen en haar reële kans op tewerkstelling aantonen. Bij gebrek aan concrete bewijzen, moet er dan ook besloten worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond een reële kans te maken op tewerkstelling waardoor het verblijfsrecht als werkzoekende ook niet kan behouden blijven.

Uit informatie verkregen van de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid blijkt dat betrokkene een periode beroep moest doen op financiële steun van het OCMW om in haar levensonderhoud te voorzien, nl. van december 2018 tot maart 2019. Betrokkene diende dus beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder economische activiteit in België. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid, wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden uit art.40, §4, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig art.42bis, §1 van de wet van 15.12.1980.

Hierdoor dient ook het verblijfsrecht van het minderjarig kind K. N. K. RR (...) die haar vervoegd hebben, te worden beëindigd, dit overeenkomstig art.42ter, §1, 1° van de wet van 15.12.1980. Zij verkreeg immers het verblijfsrecht op basis van gezinshereniging met de moeder.

Er werden verder geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van DVZ waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten (overeenkomstig art.42bis, §1 en art.42ter, §1 van de wet van 15.12.1980) waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Er werd niet aangetoond dat de leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een mogelijke belemmering vormen of een dermate ernstig belang vertegenwoordigen voor betrokkene dat zij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing. De duur van het verblijf van betrokkene is ook niet van die aard om de banden met het land van hersprong te verliezen. De periode van verblijf in België weegt immers niet op tegen de periode van verblijf in het land van herkomst. Het verblijf in België, de integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met de relaties in het land van herkomst. Het is ook in het belang van het kind dat het de moeder vergezelt om zo de gezinssituatie en familiebanden niet te doorbreken. In de hoedanigheid van EU-burger moeten zij zich evengoed in de eigen lidstaat of in een andere lidstaat waar zij aan de verblijfsvoorwaarden voldoen kunnen vestigen, zich kunnen integreren, medische verzorging kunnen genieten, een gezinsleven of economische activiteit kunnen uitbouwen. Deze beslissing kan na het verstrijken van de beroepstermijn of bij een eventueel beroep, na uitspraak waarbij het beroep wordt afgewezen, gevolgd worden door een verwijderingsmaatregel. (...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoeksters hebben de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de vreemdelingenwet, er tijdig van in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wensen neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

2.2. Aan de verzoeksters werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voeren de verzoeksters de schending aan van artikel 40, §4, 1°, van de vreemdelingenwet en van artikel 50, §2, 3°, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit).

De verzoeksters citeren de geschonden geachte bepalingen en lichten het eerste middel als volgt verder toe:

“Eerste verzoekster betwist niet dat zij moet aantonen dat zij een reële kans maakt om te worden aangesteld. Ten onrechte oordeelde verweerster echter dat eerste verzoekster geen enkele reële kans maakt op tewerkgesteld te worden.

Er werd geenszins rekening gehouden met haar persoonlijke omstandigheden. Verzoekster bracht immers alle documenten in haar beschikking bij, om te bewijzen dat zij haar zoektocht naar werk serieus neemt.

Op 23.09.2019 werd verzoekster uitgenodigd om binnen de 15 dagen (na ontvangst van de brief) nieuwe documenten voor te leggen aangaande haar huidige activiteiten. Verzoekster legt een bewijs voor dat zij op 03.10.2019 (nogmaals) contact opnam met de VDAB teneinde deze documenten te kunnen voorleggen aan verweerster (stuk 12).

De bemiddelaar van de servicelijn van de VDAB bevestigt dat eerste verzoekster de VDAB verzocht om een inschrijvingsbewijs en een chronologisch overzicht te krijgen (stuk 12).

Met dit chronologisch overzicht wenste eerste verzoekster duidelijk te maken dat zij weldegelijk actief zocht en zoekt naar werk en nog steeds een reële kans maakt op tewerkstelling, maar dat haar zoektocht naar werk bemoeilijkt werd door het aanslepen van haar dossier bij de VDAB (buiten haar wil om).

De VDAB heeft haar echter enkel een inschrijvingsbewijs overgemaakt en heeft steeds nagelaten, ondanks aandringen, om haar een chronologisch overzicht te bezorgen. De raadsman van eerste verzoekster kon deze lijst pas na bijzonder veel aandringen verkrijgen en heeft van de VDAB telefonisch mogen vernemen dat het dossier van verzoekster, buiten de wil van verzoekster om, (te) veel vertraging opliep, omwille van een verkeerde aanpak bij het opstarten van het dossier (zoals eerder bepaald, doordat het dossier niet werd doorgestuurd naar de dienst voor anderstaligen) en door een bijzonder lange periode van ziekte van de (nieuwe) begeleidster van eerste verzoekster...

Kortom, verzoekster heeft er alles aan gedaan om aan te tonen dat het dossier bij de VDAB vertraging opliep en dit, buiten haar wil om.

Eerste verzoekster heeft meerdere malen contact opgenomen met de VDAB om haar opleiding, beroepskennis en motivatie mee te delen. De bemiddelaar van de servicelijn van de VDAB bevestigt dat zij op 17.07.2019 heeft aangegeven dat zij interesse heeft in een (bijkomende) cursus Nederlands, en dat zij reeds had aangegeven in welke beroepen zij geïnteresseerd was (stuk 12).

Verzoekster diende alle stukken en elementen die haar aanspraken zouden kunnen rechtvaardigen ter kennis te brengen aan het bestuur. Verzoekster beseft dat de zorgvuldigheidsplicht die rust op de bestuurs-overheid, in het kader van een wederkerig bestuursrecht eveneens op haar rust(te)2. Verzoekster heeft echter alle bewijzen in haar beschikking voorgelegd.

Verzoekster moet een redelijke termijn kunnen verblijven op het Belgisch grondgebied teneinde haar toe te laten kennis te nemen van eventuele werkaanbiedingen die bij haar beroepskwalificatie passen en te kunnen solliciteren.

Het Hof van Justitie interpreteerde in de zaak Antonissen de beperkingen op het vrij verkeer van personen in de situatie van een werkzoekende en stelde hierin dat, indien een EU-burger in een andere lidstaat werk is komen zoeken, hij gedwongen kan worden - behoudens mogelijkheid van beroep - die staat weer te verlaten, indien hij er na zes maanden geen werk heeft gevonden, tenzij de belanghebbende aantoont dat hij nog steeds werk zoekt en een reële kans heeft het te vinden.

Verzoekster heeft al de stukken voorgelegd die zij op dat ogenblik kon voorleggen om aan te tonen dat zij toen (en vandaag nog steeds) werk zocht en weldegelijk een reële kans had/heeft om werk te vinden. Door een einde te stellen aan het verblijf van verzoekende partijen, heeft verweerster artikel 40 §4, 1° van de Vreemdelingenwet en artikel 50 §2, 3° van het Vreemdelingenbesluit geschonden.”

Samen met de verweerder in de verweernota dient te worden opgemerkt dat de thans bestreden beslissing, in tegenstelling tot hetgeen de verzoeksters voorhouden, niet is genomen in toepassing van de artikel 40, §4, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet en artikel 50, §2, 3°, van het vreemdelingenbesluit. Deze bepalingen betreffen, zoals blijkt uit de citaten die de verzoeksters zelf aanhalen, de verblijfsaanvraag en de verblijfsvoorwaarden voor een burger van de Unie die een verblijf van meer dan drie maanden wenst te genieten. De thans bestreden beslissing betreft echter de beëindiging van een dergelijk verblijfsrecht, en dit met toepassing van artikel 42*bis*, eerste lid, van de vreemdelingenwet (voor de eerste verzoekster) en artikel 42*ter* van de vreemdelingenwet (voor de tweede verzoekster, de minderjarige dochter). De gemachtigde heeft in de bestreden beslissing op duidelijke wijze aangegeven dat aan het verblijfsrecht van de verzoeksters een einde wordt gesteld in uitvoering van de voormelde artikelen 42*bis* en 42*ter*. Het is bijgevolg duidelijk dat de juridische grondslag voor de bestreden (beëindigings)beslissing is gelegen in de artikelen 42*bis* en 42*ter* van de vreemdelingenwet.

Het gegeven dat voor de inhoudelijke beoordeling wordt verwezen naar de voorwaarden van artikel 40, §4, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet en artikel 50, §2, 3°, van het vreemdelingenbesluit, impliceert niet dat deze bepalingen de juridische grondslag zouden vormen voor de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

Waar wordt geargumenteed dat de eerste verzoekster buiten haar wil om niet tijdig over de nodige bewijzen kon beschikken om aan te tonen dat zij haar zoektocht naar werk serieus neemt en waar de verzoeksters wijzen op de zorgvuldigheidsplicht die *in casu* zowel op de verweerder als op henzelf rust, wordt in wezen de schending aangevoerd van het zorgvuldigheidsbeginsel. De inhoudelijke kritiek die in het eerste middel wordt naar voor gebracht, wordt dan ook in dit kader beoordeeld.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid dient onder meer zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoeksters enkel een betoog naar voor brengen omtrent het al dan niet voldaan zijn aan de voorwaarden voor het behoud van het verblijfsrecht als rechtszoekende. Dat de eerste verzoekster het verblijfsrecht als werknemer niet kan behouden en dat zij evenmin voldoet aan de voorwaarden voor een verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, wordt op geen enkele wijze betwist.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de op deze rechtsverhouding toepasselijke wetsbepaling, zijnde artikel 42*bis* van de vreemdelingenwet.

Artikel 42*bis* van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

*Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40*bis*, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.*

Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.

§ 2

Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen:

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

Artikel 40, § 4, van de vreemdelingenwet, waarnaar in artikel 42bis, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet wordt verwezen, bepaalt als volgt:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

Uit de voorgaande bepalingen blijkt dat de gemachtigde dus een einde kan stellen aan het verblijfsrecht van de eerste verzoekster indien niet langer voldaan is aan de voorwaarden van artikel 40, § 4, van de vreemdelingenwet, bijgevolg als de verzoekster niet langer als werknemer kan beschouwd worden, of als zelfstandige, als werkzoekende, als beschikker van voldoende bestaansmiddelen of als student. Uit de voorliggende gegevens blijkt dat de eerste verzoekster medio 2015 het verblijfsrecht als werkzoekende verkreeg, doch de gemachtigde stelde vast dat de situatie van de eerste verzoekster gewijzigd is nu zij niet meer gewerkt heeft sinds 9 maart 2018 en zij van december 2018 tot maart 2019 financiële steun ontving van het OCMW. Hierop heeft de gemachtigde op 23 september 2019 een brief aan de verzoeksters gericht, waarin duidelijk werd gecommuniceerd dat uit het dossier is gebleken dat de eerste verzoekster mogelijks niet langer voldoet aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden, zodat overeenkomstig artikel 42bis, §1, van de vreemdelingenwet een onderzoek wordt gevoerd omtrent de naleving van de betreffende verblijfsvoorwaarden.

In deze brief, die de verzoekster op 26 september 2019 in ontvangst nam, wordt verder het volgende gesteld:

“(…)

Vandaar dat wij deze brief sturen met de vraag om betrokkene uit te nodigen en haar te vragen naar recente bewijsstukken van haar huidige economische activiteit of bestaansmiddelen. Op basis van de voorgelegde documenten zal het dossier opnieuw geëvalueerd worden om na te gaan of zij het verblijfsrecht kan behouden. Bij gebrek aan bewijzen van bestaansmiddelen, economische activiteiten in België of studie in hoofdactiviteit, kan de betrokkene het recht op verblijf verliezen.

Zou u haar zo snel mogelijk kunnen oproepen en haar vragen om binnen de 15 dagen na de betekening van deze brief de volgende zaken aan ons voor te leggen:

- als werknemer: werkgeversattest of arbeidscontract + loonfiches
- als gedetacheerde werknemer: een limosa-attest en een A1-formulier
- als zelfstandige: recent attest van aansluiting bij een sociaal verzekeringsfonds voor zelfstandigen overeenkomstig het model (...) + recent en volledig uittreksel van de kruispuntbank der ondernemingen
- als werkzoekende: bewijs van een reële kans op tewerkstelling én VDAB-attest of sollicitatiebrieven
- als student: inschrijvingsbewijs van een erkende school in België + bewijs of verklaring van voldoende bestaansmiddelen + ziektekostenverzekering die de kosten in België dekt
- als beschikker van voldoende bestaansmiddelen: bewijs van geldige ziekteverzekering die de kosten in België dekt + bewijs van voldoende eigen bestaansmiddelen of bestaansmiddelen effectief verkregen via een derde. Dit kan bijvoorbeeld aan de hand van: (...)

Gelieve eveneens aan betrokkene te vragen om een recent OCMW-attest voor te leggen. Het is de bedoeling dat het attest de bijdragen vermeldt die betrokkene tot op heden heeft genoten, alsook de omstandigheden waardoor zij steun heeft bekomen. Op die manier kan rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene bij de beoordeling van het dossier.

*Kunt u haar ook meedelen dat zij indien zij of de gezinsleden over humanitaire elementen, overeenkomstig artikel 42 bis §1, tweede en/of derde lid (EU) of artikelen 42ter §1, 3^e lid (EU-familielid) of art. 42quater §1, 3^e lid (niet-EU familielid van de Burger van de Unie) van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 beschikt, en/of indien zij voldoet aan de uitzonderingsvoorwaarden van art. 42 bis §2 van de bovengenoemde wet, hiervan ook bewijzen mag voorleggen. Indien de echtgenoot een economische activiteit of bestaansmiddelen zou hebben, mag hiervan ook bewijs voorgelegd worden. Zodoende kunnen wij hier rekening mee houden bij de beoordeling van het bestuur.
(...)"*

Het blijkt aldus dat de eerste verzoekster op zeer duidelijke wijze werd gevraagd om binnen de vijftien dagen bewijzen voor te leggen waaruit kan blijken dat ze toch nog aan de voorwaarden van artikel 40, § 4 voldoet, die gedetailleerd werden opgesomd in dit schrijven. De gemachtigde stelt duidelijk dat indien de nodige bewijzen niet worden overgemaakt, het recht op verblijf kan verloren gaan. Daarnaast wordt ook uitdrukkelijk gewezen op de mogelijkheid om humanitaire elementen naar voor te brengen waarmee de gemachtigde overeenkomstig de relevante bepalingen 42bis, 42ter en 42quater van vreemdelingenwet rekening moet houden en om bewijzen betreffende de uitzonderingsvoorwaarden van artikel 42bis, § 2 over te maken.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster, in antwoord op de voormelde brief van 23 september 2019, op 10 oktober 2019 de volgende stukken heeft overgemaakt:

- Een bewijs van inschrijving bij de VDAB;
- Een chronologisch overzicht van de eerdere in- en uitschrijvingen bij de VDAB van 20 december 2011 tot 3 oktober 2019;
- Een attest betreffende de financiële tussenkomsten van het OCMW van Blankenberge.

Bij het verzoekschrift wordt een mailbericht van een medewerkster van de VDAB van 25 oktober 2019 gevoegd (stuk 12, inventaris verzoekschrift). Dit stuk dateert van na het nemen van de bestreden beslissing, zodat meteen vast staat dat de verweerder hiermee geen rekening kon houden toen hij tot het besluit kwam om een einde te stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Ondanks de duidelijke instructies in de brief van 23 september 2019 heeft de verzoekster niet voorafgaand aan de bestreden beslissing aan de verweerder gemeld dat zij moeilijkheden zou hebben ondervonden om tijdig de nodige bewijsstukken te verwerven. Het is dan ook geenszins aan enig onzorgvuldig handelen van de gemachtigde te wijten dat er bij het treffen van de bestreden beslissing geen rekening kon worden gehouden met deze beweerde moeilijkheden en met het stuk 12.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat de VDAB blijkens het voorgelegde stuk 12, alsook blijkens de stukken van het administratief dossier, en zulks in tegenstelling tot in het eerste middel wordt geponeerd, wel degelijk een chronologisch overzicht heeft overgemaakt aan de eerste verzoekster. Dit chronologisch overzicht werd op 10 oktober 2019 aan de diensten van de verweerder overgemaakt. De eerste verzoekster kan ook niet ernstig voorhouden dat haar zoektocht naar werk zou zijn bemoeilijkt door omstandigheden buiten haar wil om (door het aanslepen van het dossier bij de VDAB) of dat zij

geen redelijke tijd in België heeft kunnen verblijven om kennis te nemen van eventuele werkaanbiedingen die bij haar beroepskwalificatie passen en om te kunnen solliciteren.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat de eerste verzoekster sinds 9 maart 2019 niet meer gewerkt heeft en dat zij zich op 25 maart 2019 heeft ingeschreven bij de VDAB. Hier liet de verzoekster dus reeds twee weken verloren gaan. Blijkens het bij het verzoekschrift gevoegde stuk 12 werd de eerste verzoekster gevraagd om, na haar online inschrijving van 25 maart 2019, contact op te nemen op het nummer 0800 30 700 van de VDAB indien zij na vier weken nog steeds werkzoekende zou zijn. De verzoekster ging hier echter niet op in, niettegenstaande dat zij op 15 juli 2019 een herinnering kreeg om hieraan te voldoen. Pas op 17 juli 2019 heeft de verzoekster vervolgens telefonisch contact opgenomen met de VDAB, waarbij bleek dat zij een beperkte kennis van het Nederlands heeft en niet goed weet welke job ze wil uitoefenen. De eerste verzoekster gaf wel aan dat zij geïnteresseerd was in een cursus Nederlands en/of kapster. Na haar online inschrijving bij de VDAB van 25 maart 2019, heeft de eerste verzoekster dus tot 17 juli 2019 gewacht om telefonisch contact op te nemen met de VDAB. Opnieuw liet zij dus nuttige tijd, hier zelfs meer dan vier maanden, verloren gaan om zelf actief naar werk te zoeken. Bovendien blijkt uit dit gesprek dat de verzoekster geen duidelijk beeld had van de job die zij zou willen uitoefenen (ze gaf enkel aan te denken in de richting van kapster of productiemedewerker) en dat zij het Nederlands niet echt goed machtig is. Op 30 juli 2019 meldt bemiddelaar H. telefonisch aan de eerste verzoekster dat zij wordt uitgenodigd voor een gesprek op 23 september 2019 en op 16 september 2019 belt een collega van H. dat de afspraak werd geannuleerd omwille van de afwezigheid van H. Vervolgens heeft de eerste verzoekster tot 3 oktober 2019, dit is ná de kennisname van de duidelijke instructies in de brief van 23 september 2019, gewacht om nogmaals telefonisch contact op te nemen met de VDAB. Uit deze gegevens blijkt dan ook dat geenszins dat de verzoekster haar zoektocht naar werk serieus heeft genomen. In tegendeel, het bijgebrachte stuk 12 geeft blijk van een passieve houding van de eerste verzoekster in haar zoektocht naar werk. De bewering als zou de zoektocht naar werk buiten de wil van de verzoekster om zijn bemoeilijkt, vindt dan ook geen steun in de voorliggende stukken.

Voorts dient te worden opgemerkt dat de eerste verzoekster blijkens de stukken van het administratief dossier reeds sinds het jaar 2011 in België verblijft en dit sedert medio 2015 in het kader van een verblijf als EU-werkzoekende. De verzoekster heeft van eind 2018 tot begin 2019 kortstondig gewerkt, doch op 9 maart 2019 is zij zonder werk gevallen. De verzoekster kan dan ook niet voorhouden dat zij niet de nodige tijd heeft gehad om haar kansen op de Belgische arbeidsmarkt grondig te onderzoeken en om te solliciteren.

Het blijkt dan ook dat de verzoekster enkel een bewijs van inschrijving als werkzoekende bij de VDAB heeft overgemaakt. Uit niets blijkt dat de verzoekster enig bewijs naar voor heeft gebracht van een sollicitatie of sollicitaties die zij sedert 9 maart 2019 zou hebben gedaan. De eerste verzoekster werd nochtans met een brief van 23 september 2019, zoals hierboven geciteerd, uitdrukkelijk uitgenodigd om bewijzen voor te leggen overeenkomstig artikel 42bis, §2, vreemdelingenwet en om een OCMW-attest voor te leggen dat vermeldt welke de omstandigheden zijn waardoor zij steun heeft genoten. De verzoekster werd uitdrukkelijk gevraagd om bewijzen van een reële kans op tewerkstelling én een VDAB-attest of sollicitatiebrieven over te maken. Uit deze brief blijkt dat de gemachtigde wel degelijk het nodige heeft gedaan om te onderzoeken of de eerste verzoekster haar verblijfsrecht eventueel kan behouden en of zij in aanmerking komt voor de uitzonderingsbepalingen van artikel 42bis, §2, van de vreemdelingenwet. Het kan enkel aan de eerste verzoekster worden verweten dat zij, toen zij daaromtrent werd bevraagd, enkel VDAB-attesten, doch geen enkel element betreffende een reële kans op tewerkstelling naar voor heeft gebracht. De eerste verzoekster kan haar eigen in gebreke blijven dan ook niet afwentelen op de gemachtigde: de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid rust in het kader van een wederkerig bestuursrecht immers evenzeer op de rechtsonderhorige (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE).

De verzoeksters tonen niet aan dat de gemachtigde, gelet op de stukken waarover hij op het moment van de bestreden beslissing kon beschikken, op kennelijk onredelijke wijze, dan wel op grond van onzorgvuldig voorbereiding zou zijn gekomen tot de volgende vaststellingen: *“Betrokkene toont aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken wel aan dat zij aan de eerste vereiste voldoet gezien zij ingeschreven is bij de VDAB als werkzoekende. Zij maakt aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken echter niet aannemelijk een reële kans te maken op tewerkstelling. Het is niet omdat betrokkene ingeschreven is bij de VDAB en in het verleden de kans heeft gekregen om te werken dat de mogelijkheid op tewerkstelling zich hoe dan ook in de toekomst zal herhalen. Uit het dossier blijkt zelfs niet dat betrokkene effectief op zoek is naar een job. Nergens in het dossier is enige informatie terug te*

vinden betreffende haar actieve zoektocht naar een job, diploma's, specifieke vaardigheden, een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure of een concreet voorstel van een werkgever of andere bewijzen die een verdere inschakeling op de Belgische arbeidsmarkt garanderen en haar reële kans op tewerkstelling aantonen. Bij gebrek aan concrete bewijzen, moet er dan ook besloten worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond een reële kans te maken op tewerkstelling waardoor het verblijfsrecht als werkzoekende ook niet kan behouden blijven."

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht, van artikel 40, §4, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet of van artikel 50, §2, 3°, van de vreemdelingenwet is niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel beroepen de verzoeksters zich op een schending van de formele motiveringsplicht, zoals bepaald in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoeksters betogen dienaangaande als volgt:

"De materiële motivering betekent dat redenen om tot de beslissing te komen uit de inhoud van de beslissing moeten kunnen worden afgeleid (beginsel van behoorlijk bestuur). De formele motivering betekent daarentegen dat een bestuurshandeling altijd moet berusten op exacte juridische en feitelijke motieven die relevant en wettelijk aanvaardbaar zijn. De verplichte formele motivering bestaat in de verplichting voor ieder bestuur om deze motieven in de beslissing zelf op te nemen.

Dit zorgt ervoor dat een overheid de juridische en de feitelijke overwegingen dient op te nemen in haar beslissing ten gronde en dit, op een afdoende wijze.

Het komt Uw Raad toe hierop een wettelijk toezicht uit te oefenen. Uw Raad dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of (de gematigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling is uitgegaan van de "juiste feitelijke gegevens", of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Verweerster erkent dat aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken weldegelijk aangetoond wordt dat aan de eerste vereiste is voldaan, gezien zij ingeschreven is bij de VDAB als werkzoekende. Verzoekster legt volledigheidshalve nogmaals bewijzen voor van haar inschrijving bij de VDAB (stuk 13). Verweerster meent echter ten onrechte dat eerste verzoekster onvoldoende heeft aangetoond dat zij een "reële kans maakt op tewerkstelling". De bestreden beslissing is niet op correcte wijze gemotiveerd, nu eerste verzoekster weldegelijk een reële kans uitmaakt om te worden tewerkgesteld.

Verweerster meent dat een inschrijving bij de VDAB en in het verleden de kans hebben gekregen om te werken onvoldoende aantoont dat zij diezelfde kans opnieuw zou krijgen. De Dienst Vreemdelingenzaken stelt eveneens vast dat zij niet over bewijzen beschikken dat zij überhaupt op zoek is naar een job: "Nergens in het dossier is enige informatie terug te vinden betreffende haar actieve zoektocht naar een job, diploma's, specifieke vaardigheden, ... of andere bewijzen die een verdere inschakeling op de Belgische arbeidsmarkt garanderen en haar reële kans op tewerkstelling aantonen". Bij gebrek aan voldoende bewijzen, oordeelde de Dienst Vreemdelingenzaken dat onvoldoende werd aangetoond dat verzoekster een reële kans maakte om tewerkgesteld te worden. Het verblijfsrecht als werkzoekende werd bijgevolg ingetrokken.

Bijgevolg werd het verblijfsrecht van de minderjarige dochter eveneens beëindigd.

Verweerster heeft in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld door (de samenloop van) de omstandigheden te negeren en alsnog te besluiten tot de beëindiging van het verblijfsrecht. De motiveringsplicht is geschonden. De motieven van de bestreden beslissing steunen geenszins op de werkelijk bestaande en concrete feiten en is algemeen gemotiveerd.

De bewering van het DVZ dat eerste verzoekster geen reële kans zou maken op tewerkstelling is bovendien niet met de vereiste zorgvuldigheid onderzocht. De betrokkene overheid dient het zorgvuldigheidsbeginsel na te leven. Dit legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

De overheid dient zich op afdoende wijze te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. Het bestuur dient zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden.

Een overheid dient zich verder in te lichten, wanneer zij niet over alle elementen beschikt die nodig zijn om een zorgvuldige beslissing te nemen.

De zorgvuldigheidsplicht in hoofde van verweerster reikt verder dan het nemen van een afgewogen beslissing op basis van de stukken die zij in handen heeft. Zij is ertoe gehouden zich op afdoende wijze te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. Vooraleer te beslissen dient een bestuur bijgevolg volledig te zijn ingelicht over de belangrijke gegevens en kan slechts beslist worden na een behoorlijk onderzoek van de zaak.

In een arrest van 11 mei 210, beklemtoonde uw Raad dat van de gemachtigde van de Staatssecretaris die op eigen initiatief handelt, zoals in casu het geval is gebleken, mag worden verwacht:

“dat hij zijn onderzoekplicht als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht met de nodige ernst ter harte neemt.

Dit houdt in dat verweerster niet enkel dient na te gaan of voldaan is aan de voorwaarden voor de beëindiging van het verblijfsrecht, zoals bepaald in de eerste paragraaf van artikel 42 quater, maar tevens dient hij na te gaan of verzoeker niet valt onder één van de uitzonderingsbepalingen.

Indien hij hiervoor onvoldoende informatie heeft om tot een beslissing te komen dient hij bijkomend onderzoek te verrichten”.

Op grond van voorgaand arrest komt de volledige bewijslast bij verweerster te liggen.

Het recht op vrij verkeer is immers één van de grondslagen van de E.U. Uitzonderingen op dit beginsel dienen restrictief geïnterpreteerd te worden uitgelegd.

Verzoekers zijn geïntegreerd in België en hebben al jaren geen banden meer met Polen, de minderjarige N. volgt school in Blankenberge, eerste verzoekster volgde reeds sinds 09.09.2019 een cursus Nederlands, volgt lessen om haar rijbewijs te behalen, had al meermaals contact opgenomen met de VDAB met oog op het verkrijgen van afspraken en voorstellen en het dossier was bij de VDAB al maandenlang aan het aanslepen wegens ziekte van de begeleidster en fout bij het opstarten van het dossier op het ogenblik dat verweerster haar beslissing heeft genomen. Eerste verzoekster kon onmogelijk bewijs voorleggen dat haar dossier bij de VDAB ondanks haar inspanningen aansleepte. Het valt op dat verweerster geen enkele moeite deed om te onderzoeken welke stappen eerste verzoekster reeds had ondernomen. Noch werd met haar persoonlijke omstandigheden rekening gehouden (vorige tewerkstellingen, integratie in België van de verzoekende partijen, ...).

Uit het voorgaande blijkt dat verweerster haar beslissing onvoldoende en geenszins correct heeft gemotiveerd en haar beslissing op kennelijk onredelijke en onzorgvuldige wijze heeft beoordeeld.”

Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

In het tweede middel beperken de verzoeksters zich tot een louter rechtstheoretische uiteenzetting van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. De verzoeksters laten echter na om concreet uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze formele motiveringsplicht zou schenden. Waar zij betogen dat de bestreden beslissing niet correct is gemotiveerd, houdt deze kritiek van de verzoeksters geen verband met de formele, maar wel met de materiële motiveringsplicht.

Voor zover de schending wordt aangevoerd van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, is het middel niet ontvankelijk.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

In de mate dat het betoog van de verzoeksters op de pagina's 8 en 9 van het verzoekschrift beperkt blijft tot enkele rechtstheoretische uiteenzettingen, een paar citaten uit de bestreden beslissing, een samenvatting van de motieven van de bestreden beslissing en de loutere en niet verder onderbouwde bewering dat de verweerder op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld "*door (de samenloop van) de omstandigheden te negeren en alsnog te besluiten tot de beëindiging van het verblijfsrecht*" en door vaagweg te poneren dat de bestreden beslissing algemeen is gemotiveerd en niet steunt op werkelijk bestaande en concrete feiten en is algemeen gemotiveerd, maken de verzoeksters niet concreet aannemelijk dat de bestreden beslissing de in het middel genoemde bepalingen zou schenden. Ook door het oordeel van de gemachtigde (dat de verzoekster niet heeft aangetoond dat zij een reële kans maakt op tewerkstelling) louter formeel tegen te spreken, wordt zulks niet aangetoond. De Raad merkt nogmaals op dat hij optreedt als annulatierechter, zodat hij zijn oordeel ter zake niet in de plaats van het bevoegde bestuur kan plaatsen.

Voor zover de verzoekster voorhoudt dat de gemachtigde zich niet voldoende heeft ingelicht over alle relevante elementen, kan met verwijzing naar hetgeen werd uiteengezet onder punt 3.1., worden opgemerkt dat de verzoekster met een brief van 23 september 2019 heel duidelijke en gedetailleerde instructies heeft gekregen om binnen de vijftien dagen de bewijsstukken over te maken aangaande haar reële kansen op tewerkstelling en aangaande eventuele humanitaire elementen in de zin van de artikelen 40bis, §1, derde lid (voor de eerste verzoekster), 42ter, §1, derde lid (voor de tweede verzoekster) en 42quater, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet en/of het voldaan zijn aan de uitzonderingsvoorwaarden van artikel 42bis, §2, van de vreemdelingenwet. De verzoekster heeft deze brief voor kennisname ondertekend op 26 september 2019 en heeft op 10 oktober 2019 slechts drie stukken voorgelegd: twee attesten van de VDAB en een attest van het OCMW van Blankenberge. Hoewel de instructies bijzonder duidelijk waren en aan de verzoeksters ook nadrukkelijk werd gemeld dat er bij de beoordeling van het dossier rekening zou worden gehouden met de bijgebrachte bewijsstukken, alsook met de humanitaire elementen, hebben zij nagelaten om de in het *in fine* van het tweede middel vermelde elementen (het schoollopen van de tweede verzoekster, de cursus Nederlands en rijlessen van de eerste verzoekster), waarvan ook stavingsstukken worden toegevoegd, op een nuttig tijdstip over te maken aan de diensten van de verweerder.

Het blijkt dan ook dat de gemachtigde wel degelijk het nodige heeft gedaan om te onderzoeken of de verzoeksters in aanmerking komen voor een behoud van hun verblijfsrecht als (familielid van een) Unieburger. Het kan enkel aan de eerste verzoekster zelf worden verweten dat zij, toen zij daaromtrent werd bevraagd, de hierboven genoemde elementen niet naar voor heeft gebracht. Er kan de gemachtigde op dit punt geen onzorgvuldige feitenvinding worden aangewreven.

Uit de bespreking van het eerste middel blijkt bovendien reeds dat de eerste verzoekster niet ernstig kan voorhouden dat zij geen bewijzen kon aanleveren omwille van de fouten en het maandenlange aanslepen van de afspraken van de VDAB. Uit het bij het verzoekschrift gevoegde stuk 12 blijkt in tegendeel dat de eerste verzoekster zelf bijzonder passief is gebleven in de contacten die zij, voorafgaand aan de brief van 23 september 2019, met de VDAB heeft gehad. In tegenstelling tot hetgeen de verzoeksters voorhouden, is het niet de verweerder die geen enkele moeite deed om te onderzoeken welke stappen de eerste verzoekster reeds had ondernomen, maar is het de eerste verzoekster zelf die, ondanks de duidelijke instructies van de verweerder, geen moeite heeft gedaan om enig bewijs naar voor te brengen omtrent een actieve zoektocht naar werk of omtrent enige humanitaire omstandigheden. Aangezien de burger van de Unie overeenkomstig artikel 40, §4, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet het verblijfsrecht als werkzoekende enkel kan behouden *“zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld”*, moeten de bewijselementen door de EU-werkzoekende uiteindelijk zelf worden voorgelegd. Een uitdrukkelijke uitnodiging, zoals *in casu*, volstaat dan ook en het is niet aan de verweerder om, bij gebrek aan medewerking van de eerste verzoekster, zelf te gaan onderzoeken waar zij eventueel zou gesolliciteerd hebben en welke cursussen zij eventueel zou hebben gevolgd om haar kansen op de arbeidsmarkt te vergroten.

De bewering dat geen rekening werd gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeksters, mist tot slot feitelijke grondslag. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt immers dat de gemachtigde wel degelijk de vorige tewerkstellingen, de integratie in België en de banden met Polen, in rekening heeft genomen.

Samengevat moet worden gesteld dat de verzoeksters niet aannemelijk hebben gemaakt dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot de bestreden beslissing is gekomen, en al evenmin dat deze beslissing om het verblijfsrecht te beëindigen niet deugdelijk zou zijn gemotiveerd.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht is niet aangetoond.

Het tweede middel is, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend twintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE